

Geen einde maar voleinding

Preek over 1 Thess. 1:9-10

Te lezen: Mattheüs 13:24-30, 36-40 Openbaring 3:7,8,12 Openbaring 21:1-4, 22-26

Deze tweede preek in de serie over de christelijke toekomstverwachting heeft als thema: Geen einde maar voleinding!

Eén angst zit heel diep in de ziel van alle mensen: De angst voor 'het einde van de wereld'. We duwen die angst steeds weer naar onderen. We proberen er over heen te leven. Meestal lukt dat ook vrij aardig. Totdat....

11 september 2001.... twee gekaapte vliegtuigen boren zich in New York in de Twin Towers. Eindeloos zijn op t.v. de beelden getoond. Een monument van menselijke macht zakt als een kaartenhuis ineen. Dat zakt heel diep in onze ziel. En op hetzelfde moment springt die diep weggedrukte angst uit onze ziel omhoog: de angst voor 'het einde der wereld'. Zou dit het begin zijn van 'het einde'?

De spanning in de wereld loopt in deze weken weer op. Amerika en Engeland bouwen een imposante legermacht op rond Irak. Regeringsleiders zijn zeer verdeeld over een aanval op Saddam Hoessein. Wat zijn de risico's?

Bij gewone mensen zoals u en ik - mensen die geen vinger in de politieke pap hebben, laat staan een vinger aan de trekker, mensen die het allemaal moeten ondergaan - komt dan die diepe angst weer boven drijven: zou dit misschien het begin van 'het einde' worden?

De Bijbel spreekt niet over het einde van de wereld, maar over de voleinding. Jezus zelf doet dat. Vlak vóór zijn hemelvaart geeft Jezus zijn discipelen de opdracht om alle volken tot discipelen van Hem te maken. En Hij eindigde met: 'Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld' (Matt. 28:20).

Einde of voleinding.... Het verschil zit eigenlijk maar in drie letters.

De drie letters: V O L = vol.

Dat is het verschil: een einde dat wel of niet een volheid, een voltooiing in zich heeft.

Een einde dat alleen maar einde is: dat zijn puinhopen waar zelfs de rook boven is weggedreven, dat is de volstrekte stilte: geen vogel meer die roept, geen kat die klagelijk miauwt; de stilte van de dood.

Het einde der wereld. De planeet aarde is verder een uitgebrande, uitgeleefde klomp steen die door het heelal zeilt.

De voleinding is een einde waarin alles wat op aarde is gebeurd, is gezegd en gedaan, tot een afronding komt, zijn doel bereikt, een plaats krijgt.

We lazen hierover uit de Bijbel. In Mattheüs 13:39 zegt Jezus: 'De oogst is de voleinding der wereld'. In een oogst komt alles wat de boer in de loop van maanden heeft gedaan tot zijn doel, tot volheid. Hij heeft de akker omgeploegd. Hij heeft het

land bemest. Hij heeft gezaaid. Hij heeft zorg gegeven aan het groeiend graan. En in de oogst haalt hij de opbrengst van al dat werk binnen.
De oogst is de voleinding. De schuren zitten er vol mee.
Zo kent ook de geschiedenis op aarde een voleinding.
Niet: Punt uit en nu is het afgelopen. Maar: De geschiedenis wordt voltooid, komt tot haar doel, alle dingen die gebeurd zijn, krijgen hun plek.
De christelijke toekomstverwachting is getypeerd met het woordje voleinding. Geen einde maar voleinding. De eeuwigheid die komt, is de oogst van de geschiedenis.
Dat geeft mij moed en inspiratie voor het leven hier en nu. Wat ik elke dag zeg en doe, en hoe ik reageer op mensen en situaties: daar wordt eens de oogst van binnengehaald.

Deze toekomstverwachting geeft een mens geduld. Geduld als alles mis dreigt te gaan en je daarom boos wordt, of opstandig.

Jezus vertelt een gelijkenis waarin niet alleen het koren opgroeit tot de oogst, maar ook een giftig onkruid dat moeilijk van het koren te onderscheiden valt. Dat is een situatie die we allemaal kennen. Het goede en het slechte ligt vaak frustrerend ingewikkeld door elkaar heen.

Dat is in mensen zo: een mens is nooit helemaal goed en nooit helemaal slecht.

Een mens, ook een christen, die we geweldig hoog achten, kan ineens heel negatieve kanten laten zien. Wat doe je dan?

En het omgekeerde komt ook voor. Mensen over wie iedereen een slecht oordeel heeft, blijken soms positieve eigenschappen te hebben. Wat doe je dan?

Zo is het in mensen. Zo is het in de maatschappij. Het goede en het slechte is soms onontwarbaar met elkaar verstrengeld.

Neem het Nederlandse asielbeleid. Open grenzen voor mensen die moeten vluchten voor hun leven is goed. Maar er wordt misbruik van gemaakt. En dat is slecht. Wat doe je dan?

Toen de knechten van de boer uit de gelijkenis van Jezus het koren en het giftig onkruid tegelijk zagen opgroeien, zeiden ze tegen de boer: Zullen we het onkruid er maar niet vast uit proberen te trekken?

Dit is een reactie die we allemaal zullen herkennen. Vooral het zien van negatieve dingen zet ons aan tot handelen.

Onkruid! Misbruik van asielrecht! Saddam Hoessein! De zeis er door!

Onkruid. Maar er is ook nog koren!

Misbruik van asielrecht. Maar er zijn ook echte vluchtelingen!

Saddam Hoessein. Maar er zijn ook miljoenen andere Irakezen!

De zeis er door betekent het einde van alles.

De zeis er door? Jezus vertelt dat de eigenaar van de akker tegen zijn volijverige knechten zegt: 'Nee, want bij het bijeenhalen van het onkruid zouden jullie tegelijk het koren kunnen uittrekken. Laat beide samen opgroeien tot de oogst'. Zo is God.

Christelijke toekomstverwachting geeft geduld. Het geeft uithoudingsvermogen om het vol te houden met die vaak frustrerende vermengeling van goed en kwaad. Natuurlijk: Het kwaad moet je niet de hand boven het hoofd houden. Maar wat maak je allemaal méér kapot als je de zeis er door slaat?

Koren en onkruid moeten beide rijp worden. Dan kan pas geoogst worden. Dan worden zowel het goede als het slechte voleindigd. Tot die tijd moet je wachten. Die tijd is Gods tijd.

Wij verwachten niet het einde, maar de voleinding van de wereld en haar geschiedenis.

Voleinding: alles wat hier en nu gebeurt komt tot volheid, tot rijpheid. Zoals het zaad op de akker rijpt tot de oogst.

Dat geldt óók voor gebeurtenissen die heel moeilijk, die heel verdrietig zijn. We zouden het liefst hebben gehad dat ze nooit hadden plaats gegrepen.

En als het voorbij is, zeggen mensen goed bedoeld tegen je: 'Probeer het nu maar te vergeten!'

Probeer het nu maar te vergeten. Dat lukt niet. Dat is psychisch onmogelijk.

Gisteren was het een halve eeuw geleden dat Nederland werd getroffen door een watersnoodramp. Er was een geweldige belangstelling voor de herdenking. Na een halve eeuw!

Gebeurtenissen die heel diep zijn ingesneden in het leven, laten zich niet wegdrücken. Het komt altijd weer boven.

Vanuit de christelijke toekomstverwachting kun je zeggen: Geen einde. Ze vragen om een voleinding. Pas dan komt de herinnering tot rust. Als ze een plek gekregen heeft in Gods eeuwigheid.

Hoe komt verdriet tot voleinding?

In Openbaring 1 gaat het over de toekomst, over de voleinding van deze aarde in de komst van een nieuwe hemel en een nieuwe aarde.

Van hen die verdriet hebben gekend op deze aarde wordt gezegd: 'God zal alle tranen van hun ogen afwissen'. Tranen moeten niet zo snel mogelijk opdrogen en vergeten worden. Dat doet onrecht aan verdriet. Het moet niet vergeten worden, want het heeft toekomst.

Verdriet wordt voleindigd in goddelijke troost. En dat geeft de eeuwigheid glans en warmte. Zoals Jezus zei in de zaligsprekingen: 'Zalig die treuren, want zij zullen vertroost worden'.

Wij verwachten niet het einde, maar de voleinding van de wereld en haar geschiedenis. En van de voleinding van de kerk en haar geschiedenis. Dat geeft moed. Dat geeft bijv. moed om in de gemeente van Jezus Christus hier en nu op je plaats te staan.

We lazen uit Openbaring 3 het laatste gedeelte van de brief die Johannes in opdracht van Christus schreef aan de gemeente te Philadelphia.

Die gemeente ging door moeilijke tijden heen. Van de leden werd het uiterste gevraagd om staande te blijven. Ze moeten vaak getwijfeld hebben aan eigen

mogelijkheden om de gemeente overeind te houden. Die twijfel was ook niet uit de lucht gegrepen. Christus zelf zegt van die gemeente: 'Jullie hebben kleine kracht'. Maar er is meer te zeggen: 'Jullie hebben kleine kracht, maar jullie hebben mijn woord bewaard en mijn Naam niet verloochend'.

Dat laatste heeft toekomst. Het wordt voleindigd. We lezen het: 'Wie overwint, hem zal Ik maken tot een zuil in de tempel van mijn God'.

Dat is de voleinding van de moed om hier en nu in de gemeente je plaats in te nemen. In de toekomst van het Rijk Gods krijg je een plek die te vergelijken valt met een zuil in de tempel.

Wij verwachten niet het einde, maar de voleinding van de wereld en haar geschiedenis.

Dit geeft toekomst aan alles wat in deze wereld mooi en goed is.

Dat vraagt van christenen openheid voor een zorg voor alles wat in de wereld mooi en goed is. Dat gaat niet vanzelf.

Er bestaat een lied met refrein dat ik nooit meezing. Dat refrein luidt: 'Niets is hier blijvend, niets is hier blijvend, alles hoe schoon ook zal eenmaal vergaan'.

Dat is een onchristelijk refrein. Wat mooi is zal niet vergaan. Het heeft toekomst. Het kent geen einde maar een voleinding. Wat nu mooi en goed is zal in het nieuwe Jeruzalem tot een volheid van schoonheid en goedheid komen.

We hebben daarvan gelezen uit Openbaring 21.

Het nieuwe Jeruzalem is een prachtige stad. Alles is daar zoals het zijn moet. Waar komt het vandaan? Alleen maar uit de hemel?

We lezen: 'De koningen der aarde brengen hun heerlijkheid in haar.... de heerlijkheid en de eer der volkeren zullen in haar gebracht worden'.

Het goede en mooie uit de cultuur van de volkeren wordt ingebracht in Gods Rijk.

Toen Jezus net geboren was, kwamen drie koningen hem geschenken brengen: mirre, wierook en goud. Deze geschiedenis wordt voleindigd wanneer de koningen der volkeren de schatten van die volkeren inbrengen in het nieuwe Jeruzalem.

Karl Barth, die de grootste theoloog van de vorige eeuw wordt genoemd, zei dat de engelen in de hemel in de pauze Mozart spelen. In de hemelse eredienst Bach. Maar in de pauze de veel wereldser muziek van Mozart. Want die is ook mooi!

Bach, Mozart, Chagall en nog veel grote kunstenaars: de schoonheid van hun werk haalt de eeuwigheid. Het wordt ingebracht in het nieuwe Jeruzalem en klinkt dan nog mooier. En hangt en staat daar nog mooier te zijn.

De heerlijkheid der volkeren.... Je kunt dan ook denken aan wijsheid, aan kennis van de natuur, aan wetenschap die de mensheid echt verder geholpen heeft, aan een rechtsorde en wetten die de zwakken beschermt en recht doet.

Dit alles houdt niet op als Gods toekomst aanbreekt. Het heeft geen einde maar een voleinding. Het wordt ingebracht in het nieuwe Jeruzalem.

Wij verwachten niet het einde van de wereld en haar geschiedenis, maar de voleinding.

De voleinding: dat is de volgroeide, rijpe oogst van de geschiedenis.

Geleden verdriet, getoonde moed en volharding, schoonheid, wijsheid: het krijgt zijn plek in Gods eeuwigheid.

Het wordt geoogst, na een rijpingsproces van soms eeuwen. Die tijd geeft God aan die geschiedenis. Die tijd moeten ook wij willen geven.

Amen.